

Núm. de Protocol: AD-0088-2/2003

S E N T È N C I A NÚM. 03-2006

PARTS:

Apel·lant-ada: M.S.R. i altres

Representant: C.S.M.

Advocat: M.S.

Apel·lant-ada: HBLE. COMÚ D'ANDORRA

Representant: M.F.C.C.

Advocat: B.C.

Apel·lada: M.I. GOVERN i CTU

Representant: P.M. (S.G.)

Advocat : R.C.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Bernard Plagnet

Magistrats: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià
M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 24 de gener de 2006.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions númeroAD-0088-2/03.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert Andrés Pereira** el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La representació processal dels Srs. M.J.I. i M.S.R. va formular demanda davant de la Secció Administrativa de la Batllia, en què s'impugnava la resolució núm. 023/2003 de la Comissió Tècnica d'Urbanisme, adoptada el 24 de setembre de 2003, que va estimar el recurs d'alçada interposat pels interessats contra la desestimació tàcita per silenci administratiu de la sol·licitud presentada al Comú d'Andorra la Vella, a fi de què s'aprovés l'avantprojecte de construcció d'un apartahotel.

La demanda dels agents no pretén l'anul·lació de l'acord impugnat de la Comissió Tècnica d'Urbanisme, ja que es va estimar el recurs d'alçada que aquells havien formulat, sinó que es modifiqui l'incís final del primer fonament de dret de la resolució, que declara que la llicència d'obres posterior ha de quedar supeditada a la Llei de modificació puntual i urgent de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, aprovada pel Consell General el 23 de maig de 2003.

2n.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència de 4 de novembre de 2004, va declarar inadmissible la demanda formulada pels agents, en considerar que la impugnació s'ha de dirigir contra la decisió administrativa i no contra els seus fonaments, i en aquest cas la resolució és favorable als interessos dels demandants, atès que es va estimar el recurs d'alçada que havien formulat.

3r.- La representació dels Srs. S.R. va interposar recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència del Tribunal de Batlles, que fonamenta en què la Comissió Tècnica d'Urbanisme ha fet declaracions que van més enllà de l'objecte de la petició que li va ser adreçada, de manera que els raonaments de la resolució administrativa han de ser objecte de control jurisdiccional, amb independència del sentit de la pròpia resolució.

4t.- Per la seva part, la representació del Comú d'Andorra la Vella va formular igualment recurs d'apel·lació contra la sentència de la Batllia, en què denuncia que no s'ha fet cap pronunciament sobre l'excepció de manca de recurs previ que havia plantejat en la primera instància. De forma subsidiària, sol·licita que es declari que la resolució de la Comissió Tècnica d'Urbanisme ha de ser interpretada en el sentit de què el Comú ha d'examinar i resoldre sobre l'adequació de l'avantprojecte dels actors a la normativa vigent el dia en què es va presentar i, finalment, que l'eventual

llicència d'obres posterior ha de quedar supeditada a la Llei de 23 de maig de 2003.

5è.- Cadascuna de les parts va contestar el recurs plantejat per la contrària i, en l'acte de la vista oral, van exposar les consideracions més adients a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Segons ha quedat exposat en els antecedents de fet, la resolució impugnada de la Comissió Tècnica d'Urbanisme va estimar el recurs d'alçada formulat pels agents contra la desestimació tàcita per silenci administratiu de la sol·licitud presentada al Comú d'Andorra la Vella, a fi de què s'aprovés l'avantprojecte de construcció d'un apartahotel. Malgrat que aquesta resolució resulta favorable als seus interessos, els agents es manifesten contraris al contingut de l'incís final del primer dels seus fonaments jurídics, el qual declara que la posterior llicència d'obres queda supeditada a la Llei de modificació puntual i urgent de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, aprovada pel Consell General el 23 de maig de 2003.

A la vista del contingut d'aquesta pretensió, s'ha de considerar que la demanda resulta efectivament inadmissible, tal i com ho ha declarat la sentència apel·lada. En efecte, resulta aplicable la doctrina continguda en la sentència d'aquesta Sala núm. 2001-28, de 29 de maig de 2001, que, en un supòsit similar a l'actual, ja va establir que "els recursos jurisdiccionals es dirigeixen contra els fallos de les sentències, no contra els arguments".

A més, les consideracions que fa la Comissió Tècnica d'Urbanisme sobre un eventual projecte d'obres posterior constitueixen un veritable *obiter dictum*, que resulta aliè a l'objecte del recurs d'alçada que es va plantejar davant de l'esmentat organisme i que, per això, són irrellevants i no determinen el sentit de la resolució adoptada. En aquesta línia de consideracions, no es pot oblidar que s'impugnava en alçada davant de la Comissió la denegació per silenci administratiu de la sol·licitud d'aprovació d'un avantprojecte d'obres, per la qual cosa només són jurídicament

rellevants aquells arguments que es refereixen a l'avantprojecte litigiós, però no a un projecte posterior que encara no ha estat presentat. De fet, la Comissió no pretén altra cosa que fer saber als interessats, amb uns efectes merament informatius, el seu criteri sobre la normativa aplicable a l'eventual projecte d'obres, però aquestes manifestacions no poden ser objecte d'un procés jurisdiccional, atès que aquest no es pot plantejar sobre greuges hipotètics o futurs, ni per formular meres declaracions interpretatives o de principi, deslligades de l'existència d'una confrontació efectiva, tal com ja ha declarat en reiterades ocasions aquesta Sala (cfr. sentència núm. 99-20, de 22 de juny de 1999).

En conseqüència, s'ha de desestimar el recurs d'apel·lació que formula la representació dels agents.

Tercer.- Pel que fa al recurs del Comú d'Andorra la Vella, cal referir-se per separat a les dues qüestions que es plantegen en l'escrit d'impugnació.

D'una banda, la sentència apel·lada ja ha declarat la inadmissibilitat de la demanda pels raonaments que abans s'han exposat. En conseqüència, resulta innecessari examinar la possible concurrència d'un segon motiu d'inadmissibilitat com el que planteja el Comú. A més, ambdues qüestions estan íntimament relacionades, ja que la sentència es basa en definitiva en què les consideracions relatives al futur projecte d'obres són alienes a la resolució del recurs d'alçada plantejat sobre l'avantprojecte, per la qual cosa ja es va examinar, encara que des d'una altra perspectiva, el fet de què l'objecte de l'alçada era diferent que el de la demanda, cosa que va determinar la declaració d'inadmissibilitat d'aquesta darrera.

En segon lloc, el Comú demana que s'interpreti el sentit de la resolució impugnada de la Comissió Tècnica d'Urbanisme i, a més, que l'eventual llicència d'obres posterior quedarà supeditada a la Llei de 23 de maig de 2003. Amb aquestes peticions, la Corporació local incorre en la mateixa inadmissibilitat que es predica de la pretensió dels agents, ja que està sol·licitant en definitiva una declaració merament interpretativa, d'una banda, i de l'altra es torna a plantejar una qüestió de futur, ja que el projecte d'obres no s'ha presentat encara.

A més, aquestes darreres peticions resulten incompatibles amb la posició processal del Comú com a defenent, la qual cosa implica que s'havia de limitar a sol·licitar en primera instància la confirmació de l'acte impugnat.

Per tot això, s'ha de desestimar igualment el recurs d'apel·lació que formula l'Administració comunal i, en conseqüència, procedeix confirmar íntegrament la sentència impugnada.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar els recursos d'apel·lació que interposen els Srs. M.J.I. i M.S.R., així com l'Hble. Comú d'Andorra la Vella, ambdós contra la sentència dictada el 4 de novembre de 2004 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Administrativa